

PARANORMALE MISLEIDING

SASHA URBAN SERIE: BOEK 5

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2023 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

Gedrukt ISBN: 9789464808414

HOOFDSTUK EEN

MET FLUFFSTER AAN MIJN ZIJDE, BEKIJK IK VOOR WAT aanvoelt als de honderdste keer het kaart-ontmoet-Venndiagram op mijn telefoon.

Dan vertel ik het hem, en hij is het eens met mijn inschatting: afgebeeld op mijn scherm is een weg door de Andere Werelden. Een weg die me naar Raspoetin zal leiden, mijn biologische vader, met wie ik in Hoofdruimte eindelijk had gesproken.

“Dus je gaat echt achter hem aan?” vraagt Fluffster in mijn hoofd.

“Ja,” zeg ik. “Zo snel als ik kan.”

Fluffster gaat op zijn hurken zitten. “Het zal gevaarlijk zijn.”

“Ik weet het. Maar ik ga toch.”

De chinchilla zucht op een zeer menselijke manier. Hij kent me goed genoeg om te beseffen dat zijn fantasie dat ik als een kluizenaar thuis zou blijven precies dat is — een illusie.

“Wie denk je dat hem martelt?” vraagt hij. “Als we dat wisten, zouden we misschien beter voorbereid zijn om ermee af te handelen.”

“Helaas heb ik geen idee,” zeg ik. Er gaat een rilling door me heen als ik me herinner wat ik tijdens onze Hoofdruimteverbinding in Raspoetins herinneringen zag en voelde. Zelfs nu doet m’n knie spookachtig pijn van de oplawaai van de martelaar. “Ik weet alleen dat hij mijn vader is en dat hij lijdt,” zeg ik. “En hoewel hij denkt dat hij het verdient, omdat hij me op het vliegveld heeft achtergelaten, ga ik *hem* niet in de steek laten.”

Ik ga mijn biologische vader redden, en daardoor ga ik hem ontmoeten — een vooruitzicht dat me met een nerveuze mix van angst en opwinding vult.

“Ik zou nog steeds willen dat je niet ging, maar ik begrijp waarom je dat wilt,” zegt Fluffster. “En hoewel dit misschien egoïstisch is, wil ik hem graag zelf ontmoeten. We hebben elkaar ooit gekend, toen ik zijn kat was, en vanaf het moment dat ik een deel van mijn geheugen terug heb, heb ik van tijd tot tijd aan hem gedacht.”

“Oh ja, natuurlijk,” zeg ik, grijnzend bij de gedachte aan Fluffster als een kat. Ik ga staan en loop naar mijn slaapkamerdeur en zeg over mijn schouder, “Ik moet Felix hierover vertellen.”

“Hij en Kit zijn weggegaan om Ariël naar de afkickkliniek te brengen,” herinnert Fluffster me.

Dat is waar ook. Ze gaan naar Gomorrah. Dat

hadden ze bij het ontbijt gezegd, dat nu als een eeuwigheid geleden aanvoelt.

Nou, aangezien Nero me vandaag van het werk heeft vrijgesteld, kan ik net zo goed mijn vrije tijd goed gebruiken en onderzoeken wat er zou gebeuren als ik de eerste wereld op deze kaart zou betreden.

Een combinatie van dingen die ik bij Oriëntatie heb geleerd en mijn ziensintuïtie vertelt me dat het lastig kan zijn om deze werelden te betreden — maar daarom is het zo fijn om een ziener te zijn. Ik hoef mijn leven niet te wagen als ik weet dat er een dreiging komt.

In plaats daarvan, kan ik een beetje op visioengebaseerde verkenning gaan.

Ik leg mijn plan aan Fluffster uit om hem een beetje te kalmeren, en hij gaat weg om met Lucifer te spelen — de kat van Rose, die nu onze katachtige meesteres is — terwijl ik me klaarmaak om te vertrekken.

Een paar minuten later verlaat ik mijn appartement en als ik de lift nader, geeft mijn ziensintuïtie me een tinteling als waarschuwing.

Shit. Gaat iemand me weer proberen te vermoorden?
Nee.

Ik denk niet dat het dat is.

Een deel van me heeft zelfs een idee van wat het probleem is, maar ik kan het maar beter controleren om het zeker te weten.

Met mijn vinger op de liftknop concentreer ik me, en kalmeer mijn ademhaling. Even later zweef ik in Hoofdruimte.

Terwijl ik rondkijk, realiseer ik me dat ik zo snel ben geworden met dit proces dat ik niet eens voel dat de bliksem in mijn ogen schiet.

Als ik mijn intentie correct heb gechannelled, dan zouden de piramide-achtige vormen die me omringen, me mijn nabije toekomst moeten laten zien. Naar de muziek te oordelen die ze uitzenden, zijn ze niet eng, wat goed is, aangezien ik dat niet echt had verwacht.

Daar gaan we.

Ik reik naar de dichtstbijzijnde en tuimel in een visioen.



IK GA MET DE LIFT NAAR BENEDEN EN VERLAAT HET GEBOUW VIA DE VOORDEUR.

“Pardon, juffrouw?” Een enorme man in een op maat gemaakt pak — zonder een mandaataura om hem heen — stapt voor me.

Behoedzaam stop ik.

“Meneer Gorin heeft me gevraagd om je overal heen te brengen waar je maar wilt.” Hij knikt naar een limousine die vlakbij geparkeerd staat. “Waar gaan we heen?”

“Eigenlijk ga ik gewoon een wandeling maken,” lieg ik en ik bedenk verwoed een manier om van deze ongewenste afleiding af te komen.

“Ik vind het niet erg om een mooie wandeling te maken,” zegt de man. “Waar gaan *wij* heen?”

Verdomme.

Ik kan hem niet meenemen naar de poortenhub bij JFK. Dat aan een niet-Cognizant laten zien zou waarschijnlijk veroorzaken dat het Mandaat me zou doden, maar zelfs als dat niet zo is, zal de man ongetwijfeld aan zijn baas rapporteren wat ik doe, en Nero zou uit kunnen vogelen dat ik de kaart heb ontdekt — iets waar ik nog niet klaar voor ben om hem te laten weten.

IK BEN WEER TERUG OP MIJN VERDIEPING, mijn vinger zit nog steeds op de liftknop.

Het is zoals ik had vermoed. Nero heeft Thalia door een bewaker vervangen en ik kan hem niet van me afschudden als hij me eenmaal heeft gezien.

Toevallig is er nog een uitweg.

Om mijn sluwheid grijnzend, neem ik de trap en verlaat het gebouw via de achterkant — waar de conciërge het vuilnis buitenzet.

De truc werkt. Niemand houdt me tegen.

Ik regel een taxi met mijn telefoon. Als ik opschiet, dan kan ik Kit, Ariël en Felix zelfs nog inhalen voordat ze de poort naar Gomorrah binnengaan.

Helaas kom ik mijn vrienden niet tegen bij JFK, en ik zie ze ook niet in de hub.

Ach ja.

Dat is toch niet de reden waarom ik hier ben.

Mijn doel is de gele poort.

Met grote angst nader ik het begin van het pad naar mijn vader.

Ik ga nu alleen niet echt in mijn eentje en onvoorbereid naar binnen. Maar ik kan zien wat er zou gebeuren als ik er wel in zou gaan — zoals ik net met Nero's bewaker heb gedaan.

Dat hoop ik tenminste.

Mezelf ervan overtuigen om de poort binnen te gaan kost iets meer moeite dan mezelf vertellen om mijn gebouw te verlaten, vooral gezien wat Hekima ons bij de laatste Oriëntatie over de gevaren van de Andere Werelden had verteld.

Het duurt even, maar uiteindelijk geloof ik dat ik op het punt sta om de poort binnen te stappen. Mijn voet jeukt bijna om naar voren te stappen.

Dan ga ik naar Hoofdruimte.

De ellipsvormige vormen die me nu omringen zijn beangstigend — het bewijst dat ik het juiste heb gedaan door dit via een visioen te doen voordat ik echt ga.

Overstroomd van opwinding reik ik naar de dichtstbijzijnde vorm.

HOOFDSTUK TWEE

TERWIJL IK ME SCHRAP ZET, SPRING IK IN DE HELDERE gele glans van de poort en mijn adem stokt als ik er aan de andere kant uitkom.

Als iemand een groot pretpark op Jupiter had gebouwd en het vervolgens allemaal met een nucleaire explosie had opgeblazen, dan zouden de ruïnes er een paar duizend jaar later zo uitzien.

De grond onder mijn voeten is gebarsten en met veelkleurig slijm bedekt — net als de gekartelde helft van het reuzenrad in de verte. Hetzelfde geldt voor de ruïnes van de andere attracties.

Ik zuig lucht naar binnen.

Wat voor lucht doorgaat, schroeit mijn ademhalingsstelsel als heet ijzer.

Mijn keel en longen hebben pijn, en er is een explosie van pijn in mijn buik.

“Ik moet terug,” denk ik, maar mijn benen begeven het terwijl ik met mijn gezicht op de grond val.

De val slaat het beetje lucht dat ik in mijn longen had eruit, en mijn zenuwuiteinden branden als vuurwerk op Nieuwsjaaravond.

Niet in staat om een enkele spier te controleren, lig ik te stuiptrekken op de grond.

Een met koper gearomatiseerde vloeistof vult mijn mond en longen, en met een laatste uitbarsting van pijn vervaagt alles in duisternis.

HOOFDSTUK DRIE

IK KOM WEER BIJ IN DE HUB EN STAP WEG VAN DE GELE POORT, mijn hart bonst als een gek.

Dat was afschuwelijk. Meer dan afschuwelijk.

De drang onderdrukkend om te braken als ik me de pijn herinner, draai ik me om en loop terug door de labyrintische gangen.

Godzijdank voor mijn instincten en dr. Hekima's Oriëntatielessen. Zonder zijn serieuze waarschuwingen over de gevaren van de Andere Werelden, had ik er misschien niet aan gedacht om dit visioen te hebben.

Terwijl ik snel loop, denk ik over de implicaties ervan na. De belangrijkste is hoe ik met deze nieuwe informatie bij mijn vader kan komen.

Misschien moet ik een beschermend pak kopen? Zal dat me helpen om te overleven wat me in dat visioen had gedood?

Ik denk dat ik er een kan kopen, dan de poort kan benaderen en nog een visioen kan hebben om erachter te komen.

Maar wat als er straling is, en ik een paar maanden of jaren later aan kanker overlijd?

Ik heb tenminste wat spaargeld om in dit avontuur te investeren. Nero heeft me pas geleden een ton gegeven omdat het me was gelukt om hem in zijn gezicht te slaan.

Over Nero gesproken, moet ik hem erbij betrekken?

Ik had zijn bewaker ontweken, omdat ik niet dacht dat hij kon helpen, maar misschien kan ik zijn hulp krijgen zonder zijn gewillige deelname? Hij heeft tenslotte de kaart. Misschien weet hij hoe hij in mijn vaders wereld kan komen via het pad dat erop is afgebeeld. Hij kan me op zijn minst vertellen of het idee met het beschermende pak gedoemd is.

Of misschien zou hij me wel helpen?

Tuurlijk.

Nero die me helpt.

Nadat iemand de Brooklyn Bridge aan me heeft verkocht.

Toch is het het proberen waard.

Ik verlaat het geheime gedeelte van het vliegveld en neem een taxi naar Nero's kantoor.

"Blijf op me wachten," zeg ik tegen de chauffeur als we aankomen.

Hij stemt ermee in, en ik stap uit de auto en staar naar Nero's gebouw.

Ik sta op het punt om dezelfde strategie te implementeren als bij mijn gebouw en de gele poort.

Stap één: besluit om met Nero te gaan praten. Stap twee: bekijk een visioen over hoe dat zou gaan.

“Ik ga met Nero praten over de kaart,” zeg ik keer op keer vastberaden tegen mezelf. Als ik ervan overtuigd ben dat ik inderdaad op het punt sta om mijn baas onder ogen te komen, haal ik kalmerend adem en concentreer ik me in plaats daarvan op het bereiken van Hoofdruimte.

Eenmaal daar, reik ik naar de dichtstbijzijnde vorm.



NERO'S BLAUWGRIJZE OGEN WORDEN GROOT ALS HIJ ME ZIET.

“Ben je hier op je vrije dag?” zegt hij. “Dat is voor het eerst.”

“Ja, en ik ben er ook in geslaagd om langs je vervanger van Thalia te sluipen,” zeg ik in plaats van hallo te zeggen. “Maar vermoord hem niet,” voeg ik er haastig aan toe. “Ik ben gewoon zo stiekem.”

Hij staat op en loopt naar me toe, zijn uitdrukking is grimmig.

“Geef Felix ook niet de schuld dat ik weg kon gaan,” zeg ik nerveus. “Hij heeft je wens doorgegeven dat ik het rustig aan moest doen, maar er kwam iets dringends tussen en ik moest je persoonlijk spreken.”

“Oh?” Nero stopt en tilt een wenkbrauw op.

“Ik ben hier om hierover te praten,” zeg ik en laat

hem een afbeelding op mijn telefoon zien. “De kaart die naar mijn biologische vader leidt.”

HOOFDSTUK VIER

NERO'S GEZICHT WORDT DONKERDER DAN DE HEMEL TIJDENS EEN ORKAAN VAN CATEGORIE 5.

Ik doe een stap achteruit en controleer nerveus de tijd zoals ik mezelf regelmatig heb getraind om te doen.

Hij komt achter me aan en pakt mijn pols vast — zodat ik niet kan ontsnappen. “Ik wist niet dat je de kans had gehad om naar de kaart te kijken, laat staan om er een foto van te maken,” gromt hij en met de snelheid van een aanvallende cobra pakt hij mijn telefoon uit mijn handen.

Een boze knijp later brokkelt de telefoon af tot kleine stukjes plastic, siliconen en glas.

“Ik heb de afbeelding afgedrukt,” zeg ik moeizaam. “Hij zit ook in de cloud. Ik heb ook een mail gestuurd —”

“Je zult daar niet heengaan,” zegt Nero, die elk woord duidelijk uitspreekt. “Het is te gevaarlijk.”

“Maar hij is mijn vader. Wat zou jij riskeren voor *jouw* familie?”

Iets als medeleven flitst even in Nero's ogen — dat en pijn. Dan wordt het door grimmige vastberadenheid vervangen. “Je bent met een reden hier op aarde,” zegt hij. “Hij zou je hulp niet willen.”

Ik open mijn mond om te antwoorden wanneer Nero zich met bovennatuurlijke snelheid beweegt. Voordat ik ook maar één woord kan zeggen, zie ik mezelf over Nero's schouder gedrapeerd hangen.

“Hoe durf je? Zet me neer!”

Nero past zijn greep aan en loopt naar de uitgang en draagt me als de kerstman die zijn zak met cadeaus meesleept.

Of meer zoals Krampus, het kwaadaardige tegenovergestelde van de Kerstman.

Ik geef mijn geschreeuw wat meer pit door te gaan schoppen en slaan.

Zich onbewust van mijn slagen en escalerende protesten, loopt Nero zijn kantoor uit.

Zijn assistente Venessa staart sprakeloos naar het spektakel en ik zie bijna de woorden ‘intimidatie’ en ‘rechtszaak’ door haar hoofd gaan.

In een paar stappen bereikt Nero de lift.

Hij stapt in, drukt op de knop die ons naar de kelder zal brengen, en met al mijn resterende kracht verdrievoudig ik het schoppen, slaan en schreeuwen.

Maar het heeft geen zin.

Hij draagt me naar de kluis in de kelder.

“Je bent me honderdvijfendertig werkuren

verschuldigd.” Hij legt me op de zachte kussens van de bank. “Ik wil dat die opeenvolgend worden ingehaald. Ondertussen ga ik in elke hub op de planeet bewakers zetten.”

Terwijl hij zich omdraait, slaat hij zijn vuist tegen het wachtwoordscherm dat ik had gebruikt om aan deze plek te ontsnappen, en het voegt zich bij mijn telefoon in de technologische hemel als hij naar buiten stapt.

“Wacht,” schreeuw ik, maar de metalen deur naar mijn gevangenis valt krijsend op zijn plaats.

HOOFDSTUK VIJF

IK KOM NAAST MIJN WERKGEBOUW WEER BIJ EN STAP ER van weg alsof het besmet is met lepra-dragende bedwantsen.

Mijn intuïtie was weer perfect. Ik kan niet met Nero over de kaart praten of hem laten weten dat ik ervan weet.

Ik stap terug in de taxi, en de rit naar huis is een waas van boze overpeinzingen waarin ik me allerlei slimme dingen voorstel die ik in mijn visioen tegen Nero had kunnen zeggen.

Tegen de tijd dat we aankomen, kalmeer ik genoeg om via de achterkant terug het gebouw in te sluipen, zodat de naamloze nieuwe bodyguard niet weet dat ik weg was.

Als ik binnenkom, zijn Felix en Kit terug. Samen met Fluffster stormen ze naar de deur om me te begroeten. Lucifur kijkt alleen in mijn richting en verliest meteen interesse. Niet dat ik het haar kwalijk

kan nemen; spreekwoordelijk gezien is nieuwsgierigheid behoorlijk dodelijk voor haar soort.

“Fluffster zei dat je ons iets belangrijks te vertellen hebt, maar hij wilde niet zeggen wat — hij zei dat we het van jou moesten horen,” zegt Felix met een bezorgde frons. Hij kijkt naar Kit voor steun, maar het gedaanteverwisselende raadslid haalt alleen maar haar schouders op en laat zichzelf op mij lijken.

“Juist.” Ik doe mijn schoenen uit en pak Fluffster van de vloer om mijn zenuwen verder te kalmeren. “Laten we naar de woonkamer gaan en dan zal ik jullie bijpraten.”

Als we eenmaal comfortabel zitten, vertel ik ze alles over mijn ontmoeting met mijn vader in Hoofdruimte en mijn besef dat ik een kaart heb die (waarschijnlijk) naar hem leidt. Ik bespreek dan mijn dodelijke “wat als ik ga”-visioen en eindig met Nero’s potentiële reactie op het hele gebeuren.

“Ik vraag me af of het gebrek aan zuurstof het enige was wat je heeft gedood?” mijmert Felix terwijl de kat op zijn schoot springt. “Een eenvoudig duikpak zou dan kunnen helpen, tenzij er giftige stoffen in de lucht zitten. Weet je of dat zo is?”

“Ik heb geen idee,” zeg ik. “Het had ook straling kunnen zijn, gezien de manier waarop de wereld er zelf uitzag.”

“Een beschermend pak dan.” Felix krabt achter Lucifurs pluizige oor, waardoor het wezen gaat spinnen. “Of zelfs —”

“Kunnen we eerst over de olifant in de kamer praten,” zegt Fluffster luid in mijn hoofd.

De bank kraakt.

Kit heeft zichzelf in een kleine olifant veranderd en krabt met haar slurf aan haar hangoor.

“Huh,” zegt Felix, terwijl hij naar Kits uiterlijk kijkt. “Je bent niet alleen in de kamer. Je bent ook de verrassingsolifant.”

Ik rol met mijn ogen bij de vreselijke woordspeling. “Juist. Net als die beroemde film, *The Fifth Elephant*.”

Hoewel ik niet het wit in de knaagdierogen van Fluffster kan zien, krijg ik de duidelijke indruk dat hij er, net als ik, met de expertise van een tienermeisje mee rolt. “Zoals ik eerder al heb gezegd, moet je niet gaan,” zegt hij tegen me, terwijl hij zich duidelijk van de olifant/Kit afkeert. “Nero heeft misschien een goede reden om je tegen te houden.”

“Dat is uitgesloten.” Ik zet de chinchilla op het tapijt. Als Fluffster Nero’s kant kiest, dan kan hij zijn eigen kin kriebelen. “Als je wilt helpen, bedenk dan een manier waarop ik de reis kan overleven.”

“Een ruimtepak.” Felix zit gedachteloos de buik van de kat te strelen.

“NASA verkoopt dat spul niet.” Ik knijp in de brug van mijn neus. “Zeg alsjeblieft niet dat je naar Houston wilt vliegen om een museum te beroven.”

“Ik heb het over een kosmonautenpak,” zegt Felix. “Nadat de Sovjet-Unie instortte, ontstond er een zwarte markt voor de uitrusting die in hun ruimtevaartprogramma werd gebruikt. Ik ken toevallig

een mannetje. Ik heb een paar onderdelen gebruikt die hij me had gegeven toen ik Golem bouwde." Hij kijkt weemoedig bij de herinnering aan de vernietigde robot. "Het enige probleem met dit idee is dat het duur zal zijn."

"Ik heb geld," zeg ik. "Over hoeveel hebben we het?"

"Waarschijnlijk meer dan zeventigduizend per ruimtepak." Felix stopt met het aaien van de kat, maar ze duwt hem met haar poot en hij gaat er weer mee verder. "Dus dat is meer dan tweehonderdduizend als jij, ik en Kit samen zouden gaan."

Fluffsters ogen puilen uit bij de krankzinnige bedragen totdat hij bijna op het punt staat om in zijn monsterlijke vorm te veranderen.

"Kijk of je je mannetje zover kunt krijgen om ons een lagere prijs te geven," zeg ik snel. Het laatste wat ik wil is dat mijn chinchilla mijn kamergenoot opeet. "Daar heb ik niet genoeg voor."

"Juist." Felix kijkt Fluffster ook bezorgd aan. "Hopelijk wil hij een bulkkorting overwegen. Zo niet, dan kan ik misschien mijn krachten gebruiken om in de handel ten minste een deel van de kosten te betalen."

"Schaduwrijke gunst voor schaduwrijke mensen?" Ik weersta de drang om op mijn nagels te bijten. "Waarom investeer je niet in een aandeel dat ik aanbeveel? Zorg er alleen voor dat Nero er niet achter komt dat ik je de tip heb gegeven; ik mag niet zelf of via vrienden en familie investeren."

Fluffsters enge uitdrukking wordt door een merkwaardige vervangen.

Mooi.

In de toekomst moeten we ervoor zorgen dat we buiten ons appartement gesprekken over geld voeren.

“Dat klinkt eigenlijk wel leuk.” Felix probeert de kat niet meer te aaien, maar ze dwingt hem nog een keer om door te gaan. “Ik heb wat spaargeld dat ik hieraan kan besteden. Welk bedrijf had je in gedachten?”

Ik doe alsof ik mijn werk voor Nero doe, en laat mijn intuïtie (of wat het ook is) een aandeel uit de ether halen.

“Cedar Fair — de exploitant van het pretpark,” zeg ik. “Hun ticker is FUN.”

“Weet je het zeker?” Fluffster vernauwt zijn ogen. “Ik weiger om dit huishouden in ellende te laten leven.”

“Als ik hetzelfde voor Nero doe, dan beweert hij veel geld te verdienen,” zeg ik defensief. “Waarom zou het voor Felix niet werken?”

“Ik zal later vandaag investeren.” Uiteindelijk zet Felix de kat opzij, pakt zijn telefoon en typt iets in — zonder twijfel voegt hij FUN aan zijn to-do-lijst toe (waarschijnlijk voor het eerst).

Lucifur kijkt hem onheilspellend aan, maar ze laat hem leven. Voor nu.

“Ik heb ook wat extra geld dat ik wilde inzetten,” zegt Kit terwijl de kat zichzelf begint te verzorgen. “Kan ik meedoen aan deze transactie als ik je de helft van de winst laat houden?”

“Zolang je ons niet de schuld geeft in geval van een gebrek aan winst,” zeg ik.

“En meebetaalt aan de huur,” voegt Fluffster eraan toe.

“Afgesproken,” zegt Kit.

Felix legt zijn telefoon neer en ziet er bedachtzaam uit. “Zelfs als we een ruimtepak krijgen, moeten we het waarschijnlijk aan de unieke gevaren van de wereld aanpassen die je in je visioen hebt gezien — dat en op de een of andere manier de exacte aard van die gevaren achterhalen. Ik zal wat hulp moeten vragen van een ingenieur en we zullen deze persoon ook moeten betalen.”

“Als je me al mijn FUN-winsten laat houden, dan kan ik je met dat probleem helpen,” zegt Kit en ze laat zichzelf op een jonge vrouw met ronde wangen lijken en met de domste glimlach die ik ooit heb gezien. Met een nasale stem die als een verwende (maar later gerehabiliteerde) prinses klinkt, voegt ze eraan toe, “Een kabouter is me een gunst verschuldigd.”

“Een kabouter?” zeggen Felix en ik tegelijk, maar met verschillende intonaties. De mijne is “nu vertel je me dat er kabouters zijn?” terwijl Felix klinkt alsof Kerstmis te vroeg is gekomen.

“Een kabouter.” Kit verandert weer in haar gebruikelijke zelf.

“Je hebt een deal,” zegt Felix tegen Kit en kijkt me dan aan. “Kabouters zijn geweldig met technologie. Vooral met hardware, en dat is precies wat we nodig hebben.”

“Kabouters,” herhaal ik langzaam. “Ik dacht dat ze

goed zouden zijn in het laten groeien van baarden en in tuinieren.”

“Ik vermoed dat Itzel je wel iets over kabouters zal leren,” zegt Kit met dezelfde maffe stem. “De truc is om haar te laten zwijgen.”

“Ik dacht dat kabouters niet waren toegestaan op aarde,” zegt Felix. “Ik heb er tijdens een bezoek aan Gomorrah maar een paar ontmoet.”

“In de Raad zitten heeft veel voordelen.” Kit gaat rechter zitten, haar stem heeft weer de gebruikelijke toonhoogte van een animepersonage. “We hebben toegang tot allerlei geheime kaarten naar de Andere Werelden, en we mogen elke Cognizant overbrengen, zelfs degenen die normaal gesproken verboden zijn op aarde. We hoeven alleen maar de juiste voorzorgsmaatregelen te nemen.”

Dus dit is hoe Nero de orks hier heeft gekregen, en de juiste voorzorgsmaatregelen waren in dat geval het laten dragen van make-up om hun groene huid te bedekken. Ik onderdruk een huivering als ik me herinner hoe kwaadaardig Nero de orks heeft gedood, omdat ze mij een blauwe plek hadden gegeven.

De gruwelijke beelden wegduwend, zeg ik, “Geweldig. Wanneer kunnen we het ruimtepak krijgen en deze kabouter ontmoeten?”

“Mijn ruimtepakman heeft een paar dagen nodig.” Felix zet zijn vingers tegen elkaar. “Ik heb ook wat tijd nodig om je voorgestelde investering te laten renderen.”

“Ik heb het te druk om Itzel te halen totdat ik klaar

ben met het plannen van de begrafenis,” zegt Kit. “Daarna —”

Ze stopt met praten. Ze moet zich gerealiseerd hebben dat iedereen haar met verschillende graden van shock met een open mond aanstaart. “Ben ik vergeten te vermelden met welke begrafenis ik was belast?” vraagt ze schuld bewust.

We blijven naar haar staren, hoewel ik een sterke drang heb om op te staan en de informatie uit haar te schudden — maar de herinneringen aan haar die in een alligator (en een drekavac) veranderde, weerhouden me hiervan.

“Nero en ik hebben bij de Raad een petitie ingediend om een afscheidsritueel voor Rose te doen,” legt Kit uit. “Toen iedereen het ermee eens was, kreeg ik de taak om het grootste deel van het administratieve werk te doen — stank voor dank en zo.”

Felix fluit. “Een afscheidsritueel? Wauw. Natuurlijk, als iemand zo’n grote eer verdient, is het Rose. Ik wed dat Vlad tevreden zal zijn.”

“Ervan uitgaande dat hij aanwezig is.” Kit verandert in Vlad en haar gezicht ziet eruit als een masker van verdriet. “Niemand is in staat geweest om contact met hem te krijgen.”

“Ik weet zeker dat hij er zal zijn,” zegt Felix.

Kit verandert weer in zichzelf en opent haar mond om te antwoorden, maar haar telefoon piept. Ze kijkt ernaar en springt dan overeind. “De begrafenisplicht roept,” zegt ze. “Ik heb zoveel te doen. Ik weet niet zeker wanneer ik terugkom.”

Ze gaat de kamer uit, maar dan draait ze zich om en zegt, “Ik denk dat het fijn zou zijn als je een grafrede zou geven op het evenement.”

Al het bloed trekt uit mijn gezicht. “Heb je het tegen mij of Felix?” vraag ik terwijl het ziekmakende gevoel zich door me heen verspreidt.

“Tegen jou, natuurlijk.” Kit fronst verward naar me.

“En gaat dit een grote gebeurtenis worden?” Ik doe mijn best om mijn snel kloppende hart terug in mijn borst te slikken.

“Enorm.” Felix kijkt me medelijdend aan en zegt dan samenzweerderig tegen Kit, “Sasha is er geen fan van om in het openbaar te spreken.”

Geen fan van in het openbaar spreken. Dat is hetzelfde als zeggen dat arachnofoben geen fan zijn van tarantula's.

“Het ging prima toen ze voor de Raad sprak.” Kit verandert in mij — maar een versie vol met onmogelijke niveaus van vertrouwen en vastberadenheid, een beetje als Wonder Woman.

Ze heeft gelijk. Ik heb met de Raad gesproken zonder in paniek te raken — althans bij mijn tweede poging. In mijn visioen viel ik flauw van de angst.

Ik haal kalmerend adem, en overweeg dat. Zou het kunnen dat ik mijn grootste angst heb overwonnen? Maar als dat zo is, waarom heb ik dan het gevoel dat hondsdolle stinkdieren zich een weg door mijn darmen proberen te kauwen?

Maar aan de andere kant, dit is voor Rose.

“Ik zal het doen,” hoor ik mezelf zeggen. “Ik zal een paar woorden zeggen.”

“Geweldig,” zegt Kit en ze vertrekt.

Ik zit daar, blanco naar de tv te staren die niet aanstaat.

“Ik ga een begin maken met het ruimtepak,” zegt Felix ergens vandaan. “Dat en investeren.”

“Tuurlijk,” zeg ik gevoelloos. “Doe dat.”

Felix vertrekt met de kat achter zich aan, maar ik zit daar maar en probeer mezelf ervan te overtuigen dat in het openbaar spreken niet hetzelfde is als tegenover een galg staan.

“Hé,” zegt Fluffster in mijn hoofd. “Ik wilde alleen maar zeggen dat als het ontmoeten van je vader zoveel voor je betekent, ik je niet in de weg zal staan.”

“Dank je.” Ik concentreer me op de bezorgd ogende chinchilla.

Ik pak hem op, streel zijn hemelse vacht en voel me onmiddellijk kalm.

“Laat het me weten als er iets is wat ik kan doen om te helpen,” zegt Fluffster.

“Er is eigenlijk wel iets,” vertel ik hem, en besluit om voorlopig niet aan die toespraak te denken. “Ik zou graag Russisch willen leren.”

“Russisch?” De domovoj kijkt naar me op.

“Ik heb een manier nodig om met mijn vader te communiceren,” leg ik uit.

“Ik kan Russisch spreken.” Fluffster maakt zijn snorharen recht.

“Dat weet ik, vriend.” Ik lach naar hem. “Ik had de hoop dat je me hiermee zou kunnen helpen.”

Hij blaast zichzelf op als een pittig katje. “Natuurlijk.”

“Geweldig.” Ik pak mijn telefoon tevoorschijn en download elke app om Russisch te leren, dan een paar e-boeken over hetzelfde onderwerp.

Dan vertel ik Fluffster mijn plan. Ik ga naar Hoofdruimte en krijg een visioen van mij terwijl ik met al deze tools bezig ben, de ene na de andere, waardoor ik degene die het beste bij mijn leerstijl past moet kunnen kiezen, wat me een fatsoenlijke voorsprong moet geven.

Aldus besloten, concentreer ik me en bevind ik me in Hoofdruimte.

HOOFDSTUK ZES

IK RAAK DE VORMEN OM ME HEEN ALLEMAAL IN ÉÉN KEER AAN EN KRIJG EEN AANVAL VAN RUSSISCH ONDERWIJS, uren en uren ervan, totdat ik uiteindelijk zonder mijn zienskracht kom te zitten.

Terug in mijn woonkamer beoordeel ik mijn wonderbaarlijke vooruitgang. Ik heb van alle apps en boeken veel geleerd, en ik herinner me het meeste.

Waar was Hoofdruimte toen ik voor mijn examens aan het studeren was? Ik had op deze manier elke test kunnen doorstaan.

Wat interessant is, is dat hoewel het Russisch een reputatie heeft dat het een moeilijke taal is om te leren, ik dat niet het geval vind. Het tegenovergestelde lijkt voor mij het geval te zijn. Toegegeven, het alfabet is een beetje apart — H is geen H, en P is geen P, maar over het algemeen voelt het voor mij heel natuurlijk. Ik vind het vooral prettig dat het alfabet je in staat stelt om

vrijwel meteen te kunnen lezen — Russische spelling is min of meer fonetisch.

“Nu kak?” vraagt Fluffster me in het Russisch.

“Dat heb ik nog niet geleerd,” zeg ik schaaachtig, hoewel ik het gevoel heb dat ik op het punt sta om het te begrijpen. “Wat betekent het?”

“Ongeveer, ‘dus hoe gaat het?’” legt Fluffster uit en hij bevestigt mijn onuitgesproken gok. “Ik had waarschijnlijk in plaats daarvan een meer algemene, ‘kak tvoi dela?’ moeten gebruiken.”

Ik lach. Ondanks de manier waarop het klinkt, betekent “kak” niet poep. Het is het Russische woord voor ‘hoe’, dus ik antwoord met “*Horosho*”.

“Wauw,” zegt Fluffster. “Je uitspraak is echt goed. Verrassend goed.”

“Ik had gehoopt dat het zo zou zijn.” Ik straal met een glimlach van 100 megawatt naar hem. “Ik heb het tenslotte als kind geleerd — tijdens de kritieke tijd in je leven waarin je de spieren vormt die bij het spreken betrokken zijn.”

Terwijl ik dit zeg, denk ik dat dezelfde redenering zou kunnen verklaren waarom ik deze lessen zoveel gemakkelijker vind dan de meeste mensen. Ik ben het opnieuw aan het leren in plaats van vanaf nul te beginnen — en dat is altijd gemakkelijker.

“Waarom kijken we niet naar een aantal films die je al hebt gezien, maar met een Russische voice-over?” stelt Fluffster voor. “Daar weet ik een goede website voor.”

Ik knik enthousiast en we downloaden *The*

Illusionist, Now You See Me 1 en 2, The Prestige en een paar andere van mijn andere favorieten.

Omdat ik de films vaak heb gezien, vind ik het Russisch gemakkelijk genoeg om te volgen — of misschien vind ik het gemakkelijk om te volgen, omdat ze een woordenschat gebruiken die ik net heb geleerd en/of als kind heb opgepikt.

Als Fluffster moe wordt van het kijken, dwing ik hem naar me te luisteren terwijl ik oefen om Russisch te spreken tot het tijd is om naar bed te gaan.

Het is alleen dat ik niet kan slapen. Nu ik me niet op het leren van mijn vaders taal concentreer, denk ik steeds aan wat ik tijdens de grafrede van Rose moet zeggen.

Uiteindelijk geef ik het op, stap uit bed en schrijf op wat ik denk dat goed zal klinken.

En dan kan ik niet slapen, omdat ik bang ben om de toespraak voor een grote menigte te houden.

Na uren van woelen en draaien, sta ik op, pak mijn telefoon en studeer de rest van de nacht Russisch — waarschijnlijk meer vooruitgang boekend dan een afgestudeerde student in twee jaar zou doen.



ALS DE GEUR VAN GEBAKKEN GOEDHEID VAN ONDER DE DEUR DE KAMER BINNENSTROOMT, ga ik de keuken in.

Felix, Lucifur en Fluffster zijn aan het ontbijten. De schaal met hooi van de chinchilla staat op de tafel naast

het bord van Felix, en het etensbakje voor de kat met Fancy Feast staat op de vloer.

De kat kijkt me aan met een uitdrukking die lijkt te zeggen, “Durf in de buurt van de maaltijd van onze majesteit te komen en ik zal je gezicht opeten.”

De blik van Felix is veel warmer dan die van de kat als hij me onderzoekend aankijkt.

Ik kijk naar zijn bord, zie de gebakken eieren en hash browns, en zie meer in de koekenpannen op het fornuis staan.

Perfect.

“Goedemorgen,” zegt Felix terwijl ik me haast om een flink portie op mijn bord te leggen. “Ik hoor dat je nu Russisch aan het leren bent.”

“Da,” zeg ik grijnzend. “*Eto pravda.*”

“Je maakte geen grapje,” zegt Felix in het Russisch tegen Fluffster. “Dat is een geweldige uitspraak.”

Fluffster kijkt op van zijn hooi en geeft me een knipoog.

Ik zet mijn bord op tafel en ga zitten. “Ja. Het is niet zo moeilijk als ik had gevreesd,” zeg ik in het Russisch.

“Ik stel me voor dat het drie-geslacht ding lastig zal zijn.” Felix gebaart met zijn bestek. “Deze vork is vrouwelijk, deze tafel is mannelijk, maar een ei is neutraal.”

“Da,” zeg ik. “Maar het goede nieuws is dat er regels zijn die me helpen om erachter te komen wat het geslacht van iets is.” Ik stop voedsel in mijn mond en kauw hongerig.

“Sasha zal het op dat punt goed doen,” zegt

Fluffster. “Zelfs in het Engels zijn er een paar geslachtsgebonden zelfstandige naamwoorden. Zoals dat een schip een zij is. Spaans en Frans hebben ook zoiets. En trouwens, zelfs als Sasha die verknoeit, kan ze nog steeds begrepen worden.”

“Ja. Ze zou alleen dom klinken.” Felix geeft ons een kwaadaardige grijns. “Dat wil zeggen, nog dommer dan normaal.”

Aangezien mijn mond te vol is om een goed weerwoord te geven, knijp ik in zijn onderarm.

“Hé.” Hij trekt zijn arm weg. “Na alles wat ik gisteravond heb gedaan?”

“Nu we het erover hebben,” zeg ik door het eten heen. “Hoe ging het?”

“Ik heb een deal voor ons,” zegt hij opgewonden, de nep verwonding vergeten. “De man heeft een heleboel onderdelen van Orlan-, Sokol-, en Birkut-pakken en kan ons een bulkkorting geven. Ik bedacht me dat we met een kabouter in het team die beter in elkaar konden zetten dan de ingenieurs van de Sovjet-Unie.”

“Goed,” zeg ik. “Wanneer wordt het geleverd?”

“Daar ben ik nog mee bezig,” zegt Felix. “Niet lang, dat wel.”

Ik wil hem vragen hoeveel het allemaal kost, maar besluit om dat te doen als Fluffster buiten gehoorsafstand is.

“Ik heb ook wat Hazmat-uitrustingen en andere dingen die we volgens mij nodig zullen hebben,” zegt Felix. “En Kit heeft me geholpen te beslissen waar ons geïmproviseerde lab zal zijn.”

“Oh?” Ik spiets meer eieren op mijn vork.

“Ja, in JFK,” zegt Felix.

Ik trek mijn wenkbrauwen op.

“Heb je jezelf ingebeeld terwijl je een luchthaven binnenliep in een ruimtepak?” De doorlopende wenkbrauw probeert een antwoordende boog te maken.

Ik zie de gezichten van de TSA-agenten al voor me.

Hij heeft gelijk. Het zou geen goed idee zijn, zelfs niet met Halloween.

“We kunnen de pakken in een soort van tassen meenemen, zoals bagage,” zeg ik.

“Je komt in de buurt,” zegt Felix. “De onderdelen kunnen in koffers, maar het eindproduct zal in een van de ondergrondse kamers worden gebouwd — degene waar je terechtkomt als je de verkeerde afslag rechts voor de gang naar de hub neemt.”

“Ik wist niet dat er kamers waren,” zeg ik. “Ik stelde me putten voor met hongerige krokodillen, of een post-apocalyptisch H&R Block-kantoor met kannibalistische accountants.”

Felix grinnikt. “Die kunnen er ook zijn. Maar volgens Kit is er ook een geschikte kamer die we zullen gebruiken. Ze zegt dat het het beste is om de kabouter zo dicht mogelijk bij de poorten te houden.”

“Goed dan,” zeg ik. “Anders nog iets?”

“Ik heb gisteravond de FUN-investering gedaan,” zegt Felix en hij haalt zijn telefoon tevoorschijn. “Wauw. Het is al omhoog gegaan.”

Fluffster duikt op om naar het scherm te kijken en lijkt tevreden te zijn.

“Ik wil wat meer Russisch op jullie oefenen,” zeg ik als ze weer naar mij kijken. “Waarom zeg je niet iets, en dan zal ik proberen antwoord te geven?”

“*Horosho*,” zegt Felix, grijnzend en begint in snelvuur Russisch te spreken. Nu hij zo snel praat, is het moeilijker om hem te begrijpen. Toch ben ik aangenaam verrast over hoeveel ik begrijp.

“Je bent in een mum van tijd vloeiend,” zegt Felix terwijl we de maaltijd aan het afronden zijn. “Je hebt al veel vooruitgang geboekt.”

“Dat heb ik, nietwaar?” zeg ik, en ik denk me suf om iets te bedenken om mezelf mee te belonen.

Natuurlijk.

Er is iets dat me altijd opvrolijkt — magie.

Van de optredende soort.

Voorals ik degene ben die optreed.

Ja, dat is het. Ik heb over manieren nagedacht om de Cognizanten te imponeren met iets anders dan een kaartendemo, en op dit moment komt er een hele tak van magische kunst in me op: ontsnappingen.

“Kun je me voordat je gaat ergens mee helpen?” vraag ik Felix terwijl ik opgewonden overeind spring.

Hij kijkt met een frons naar zijn telefoon. “Tuurlijk. We moeten het alleen snel doen.”

“In mijn kamer,” zeg ik en ik haast me bijna huppelend vooruit.

Voordat Felix me in kan halen, zoek ik het

moeilijkst te kraken dwangbuis dat ik bezit — en ik bezit er te veel — en haal hem tevoorschijn.

“Een dwangbuis?” Felix kijkt me aan alsof ik gek genoeg ben geworden om er een nodig te hebben.

“Yep.” Ik doe het ding aan. “Ik probeer een repertoire op te bouwen dat indruk zou maken op de Cognizanten, en het kwam bij me op dat hieraan ontsnappen door geen enkele kracht kan worden verklaard.”

“Niet echt.” Felix loopt naar me toe en onderzoekt het vergrendelingsmechanisme van het vreemde kledingstuk. “Als je de kracht van Kit had, dan kon je —”

“Indruk maken op Cognizanten die weten wat mijn kracht is.” Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes naar hem.

“Zelfs met jouw krachten, zou je —”

“Gast.” Ik draai mijn rug naar hem toe en ga in de klassieke dwangbuispositie staan. “Ik heb je mening niet nodig. Ik wil gewoon dat je me hierin opsluit zodat ik mijn ontsnapping kan oefenen. Het is al heel lang geleden dat ik het voor het laatst heb gedaan.”

Ik adem diep in en hou mijn adem in.

Mopperend trekt Felix mijn armen achter mijn rug — hij trekt een beetje te hard.

Ik span alle spieren in mijn lichaam aan en probeer mezelf zo groot mogelijk te maken als ik kan.

“Hoelang gaat dit duren?” vraagt Felix wanneer hij klaar is. “Ik moet naar het werk.”

“Je kunt gaan,” zegt Fluffster. “Als Sasha niet kan ontsnappen, zal ik helpen.”

Felix kijkt bezorgd naar beneden. “Weet je zeker —”
Ik tune ze uit en ga aan de slag.

Eerst adem ik uit.

Vervolgens ontspan ik mijn spieren, waardoor er wat speling in de bindingen ontstaat. Dan manipuleer ik de speling naar mijn linkerschouder en ga verder met de rest van de ontsnapping.

Vier seconden later ben ik vrij.

Zowel Fluffster als Felix zien er onder de indruk uit en Felix is een van mijn moeilijkste klanten.

“Ik denk dat ik een beetje uit vorm ben,” zeg ik terwijl ik de dwangbuis op de vloer laat vallen. “Het kost me meestal drie en een halve seconde.”

“Het is goed. Voeg het aan je repertoire toe.” Felix pakt het doek van de dwangbuis op en onderzoekt het op vreemde zaken en kan niks vinden. “Als je dit aan had en jezelf aan je voeten boven een vuur zou hangen, dan zou bijna iedereen onder de indruk zijn als je levend zou ontsnappen.”

“Ik denk dat ik wel zoiets kan verzinnen.” Ik pak de dwangbuis van hem af en begin hem op te vouwen.

“Nu moet ik echt gaan,” zegt Felix.

“Tot later.” Ik zwaai naar zijn rug.

Als hij weg is, stop ik de dwangbuis weg en ga ik verder met Russisch studeren. Ik ben er naar mijn gevoel uren mee bezig, tot mijn telefoon gaat.

Als ik hem pak, zie ik dat het 12:30 uur is en dat de beller Nero is.

Wat zou hij willen?

Mijn hartslag versnelt als ik de oproep aanneem.
“Hallo?”

“Sasha,” zegt Nero met zijn super zware stem. “Heb je al gegeten?”

Ik knipper met mijn ogen. “Nee. Ik ben eerlijk gezegd uitgehongerd.”

“Ik ben beneden,” zegt Nero. “Kom naar beneden, dan gaan we lunchen.”

Voordat ik kan antwoorden, hangt hij op.

Ik staar vol ongeloof naar mijn telefoon.

Lunchen met Nero?

Is dit een grap?

Met een hoofd dat tolt, kleeft ik me in toonbare kleding en doe zelfs wat make-up op — dat is voor mij een zeldzaamheid.

Terwijl ik naar beneden ga, blijf ik me afvragen waar dit over zou kunnen gaan.

Is dit een sociaal gesprek, en zo ja, ben ik daar dan blij mee?

Of is Nero alleen van plan om wat mentorwijsheid te delen?

Wat zijn bedoelingen ook zijn, ik heb altijd een miljoen vragen die ik hem kan stellen, dus het zou gek zijn om zo’n kans af te wijzen.

Ja, daarom ben ik zo gretig, omdat ik scherpe vragen wil stellen.

En om te eten.

Het moet door de honger komen dat er een vreemd gefladder van vlindervleugels in mijn buik woelt. Honger gecombineerd met slaapttekort.

Ik stap uit de lift en staar naar Nero.

Hij heeft brede schouders en is lang, hij lekt bijna testosteron, en de onnatuurlijk dikke limbale ringen in zijn blauwgrijze ogen zijn in volle kracht aanwezig. Hij geeft me een blik waardoor de domme hongervlinders hun gefladder tot orkaanniveaus verhogen.

“Hoe gaat het met je?” gromt hij.

“Ik ben in orde,” slaag ik erin om te zeggen en ik vind dat ik een prijs moet krijgen, omdat ik niet over mijn eigen voeten struikel.

Geeft Nero nu om mijn welzijn?

Ik wist het, de hel is aan het bevroren. Er zijn veel tekenen geweest.

“Je bent niet in orde.” Hij haalt zijn hand door zijn haar. “Waarom vergeet iedereen altijd dat ze niet tegen me kunnen liegen?”

“Ik heb vannacht niet goed geslapen. Ik wed dat je leugendetectie daarom is geactiveerd. Toen je je vraag stelde, dacht ik dat je bedoelde ‘hoe gaat het met je nu je bijna door Baba Jaga was vermoord’, en in dat opzicht ben ik in orde.”

“Ik begrijp het,” zegt hij en hij begint naar het zuiden te lopen. “Waarom heb je niet geslapen?”

“Kit heeft me over de begrafenis verteld.” Mijn adem versnelt terwijl ik me haast om zijn lange stappen bij te houden. “Ze stelde voor dat ik een grafrede zou houden.”

“Wacht, heeft ze je al over de begrafenis verteld?” Nero klinkt niet blij.

Interessant. Was hij gekomen om het me

persoonlijk te vertellen? Als dat zo is, dan is dat een mooi gebaar.

“Ja,” zeg ik terwijl we een smalle eenrichtingsweg opgaan. “Ze zei dat het aan jou te danken is dat Rose deze eer krijgt.” Ik kijk om en zie hem aandachtig naar me staren. Ik voel me ongemakkelijk en kijk weg en mompel, “Bedankt daarvoor.”

“Geen dank.” Hij stopt. “Als je wilt, kan ik in jouw plaats spreken. Ik weet zeker dat Rose —”

Ik stop ook en kijk naar hem op. “Nee.” Instinctief raak ik zijn onderarm aan en trek dan mijn hand weg als ik me realiseer wat ik doe. “Ik zou dit voor Rose moeten doen. Dat het moeilijk voor me is, maakt het alleen maar belangrijker. Trouwens, ik denk dat ik het wil doen. Het voelt als het juiste om te doen.”

“Ik begrijp het.” Hij staart me met een onleesbare uitdrukking aan.

Ik doe een stap achteruit. “Hoe dan ook,” zeg ik met geforceerde vrolijkheid. “Waar gaan we naartoe?”

“Nergens. We zijn er.” Hij wijst naar het grote raam achter me.

“Deze plek?” We staan naast het beste restaurant in New York City en, bij transitieve eigenschap, de wereld.

Hoewel het vlak bij mijn appartement is, had het net zo goed op de maan kunnen zijn. Het gerucht gaat dat de wachtlijst voor stervelingen zoals ik *jarenlang* zou zijn — en als ik zou besluiten om te gaan voor, laten we zeggen, mijn dertigste verjaardag, dan zou

Fluffster me levend verslinden zodra hij de astronomische rekening zou zien.

“Na jou,” zegt Nero en hij trekt de glazen sierdeur open.

Ik slik mijn ongelooft in en stap naar binnen. Zodra de gastheer Nero ziet, kruipt hij voor ons alsof we van koninklijken bloede zijn en leidt hij ons naar een goed gepositioneerde tafel bij het raam.

Voordat ik met mijn ogen kan knippen, zijn onze glazen met wijn gevuld die waarschijnlijk meer kost dan ik in een jaar verdien.

Terwijl Nero het eten bestelt, neem ik een slokje van de wijn en onderzoek het onberispelijke tafelkleed voor me. Dan bestudeer ik alle kopstukken aan de andere tafels en de gigantische ijssculpturen in de vorm van duiven bij de bar.

Het is hier chique.

Te chique en romantisch om iemand mee te nemen als je haar alleen maar over een begrafenis wilde vertellen.

Heilig oestrogeen.

Is dit een date?

HOOFDSTUK ZEVEN

EEN DATE MET NERO.

Het idee is meer bedwelmend dan de goddelijke wijn.

Ik moet het weten, anders word ik gek. Gelukkig is er misschien een andere manier — behalve om het gewoon te vragen.

Ik ga ontspannen in mijn stoel zitten, richt mijn ogen op het verkeer buiten het restaurant terwijl ik probeer om in Hoofdruimte te komen.

Tot mijn grote opluchting werkt het meteen.

TERWIJL IK IN HOOFDRUIMTE ZWEEF, voel ik me dom.

Is dit echt het beste gebruik van mijn krachten — om erachter te komen waarom mijn baas me mee uit heeft genomen?

Ik zou bijvoorbeeld het zienersap voor iets

nuttigers kunnen gebruiken, zoals nog een Russische les.

Maar nee. Ik moet weten wat Nero van plan is.

Ik richt me op de standaardvormen — die me meestal de nabije toekomst laten zien.

Wacht eens even.

De omringende vormen spelen muziek die veel enger is dan ik van een visioen van een date zou verwachten.

Ze lijken me zelfs iets dodelijks te laten zien.

Mijn etherische dwaallicht trilt metafysisch, ik raak de engste van de vormen aan en bereid me voor op een visioen.



“WAT MAG HET VOOR *YOU* ZIJN?” De ober lacht, maar het raakt zijn ogen niet.

Een golf van angst verspreidt zich door me heen.

Een politieauto passeert het restaurant, en ik verwacht bijna dat de politie naar de deur zal komen en me voor een onbekende reden zal arresteren.

Maar nee.

Ze gaan de hoek om en verdwijnen.

Ik pak mijn menu op.

Maak ik me zorgen over voedselvergiftiging? Deze zaak is gespecialiseerd in rauwe lekkernijen zoals oesters en kaviaar, maar tegen deze prijzen gebruiken ze de meest verse ingrediënten ter wereld.

Een grote zwarte bestelwagen rijdt buiten langzaam door de straat.

Zodra ik hem zie, realiseer ik me dat *dat* de oorzaak is van mijn malaise.

“Is alles goed?” vraagt Nero. Hij moet gezien hebben dat al het bloed uit mijn gezicht is getrokken.

Voordat ik kan antwoorden, glijden de ramen van het busje naar beneden.

Ik kijk naar het masker van een killer clown voordat een grote gehandschoende hand een machinegeweer uit het raam steekt.

Ik gil.

Iedereen in het restaurant kijkt me met een mengeling van ergernis en bezorgdheid aan.

Met een oorverdovende *rat-a-tat-tat* raken kogels het glazen raam en verbrijzelen het in kleine scherven.

Mijn schouder voelt alsof hij is weggescheurd en dat de overgebleven stomp met heet ijzer is gebrand.

Ik ben neergeschoten.

De kogelregen raakt de schreeuwende en verwarde mensen om ons heen.

Met een gezicht verwrongen van angst, springt Nero over de tafel, grijpt me in een strakke omhelzing en bedekt me met zijn lichaam terwijl we vallen.

Mijn adem verlaat mijn longen als we de vloer raken, maar ik ben blij dat ik op de grond lig, omdat ik het gevoel heb dat ik op het punt sta om van de pijn in mijn schouder flauw te vallen.

Boven op me, schokt Nero, alsof hij door een kogel

is geraakt. Er is echter geen pijn op zijn gezicht te zien, alleen woede met een angstaanjagende intensiteit.

Wie die schutters ook zijn, ze zouden gek zijn om hem niet af te maken. Als hij blijft leven, dan zullen ze spijt krijgen dat ze ooit geboren zijn.

Meer schoten. Het klinkt alsof de ijssculpturen of de hoofden van mensen om ons heen exploderen en Nero's lichaam schokt keer op keer.

Het kleine hoekje van mijn brein dat niet van angst schreeuwt, herhaalt steeds weer één gedachte: Nero vangt kogels voor me op.

Het machinegeweer gaat weer af.

Nero spant zich aan, en mijn ribben verbrijzelen met apocalyptische pijn.

Er moet een kogel door hem heen gegaan zijn en in mijn borst terecht zijn gekomen.

Bloed vult mijn longen en blaast door mijn keel omhoog, terwijl mijn hart stopt met kloppen.

HOOFDSTUK ACHT

IK BEN TERUG IN HET RESTAURANT NET ALS NERO ZIJN BESTELLING AFMAAKT.

“Wat mag het voor *jou* zijn?” De ober glimlacht naar me, net als in mijn visioen.

“Rennen!” schreeuw ik tegen Nero en ik spring overeind.

Terwijl ik naar de uitgang van het restaurant sprint, verspreidt zich dezelfde golf van angst door me heen — alleen weet ik nu wat erachter zit.

Tot mijn opluchting zit Nero me op de hielen.

Ik blijf in het midden van de weg staan — net op het moment dat de politieauto de straat inrijdt en mijn kant oprijdt.

Ik maak oogcontact met de agenten, met mijn armen zwaaiend als een psychotische cheerleader.

Nero gaat beschermend voor me staan.

Als de politie besluit om iemand met hun auto te rammen, dan zou hij het zijn en niet ik.

Ik vraag me af wat zou er gebeuren als hij geraakt werd? Iets zegt me dat Nero moeilijker te doden is dan een vampier.

“Heb je een visioen gehad?” vraagt hij over zijn schouder.

“Ja,” sis ik. “Iemand gaat met machinegeweren het hele restaurant overhoopschieten. Het zal uit een zwart busje komen dat op het punt staat deze straat in te gaan.”

De politieauto stopt.

Nero ziet dat als zijn teken om naar de stoep te rennen en aandachtig naar het tegemoetkomende verkeer te staren.

Pas nu realiseer ik me hoe gek ik er voor de politie uit moet zien — maar niet zo gek als ik zou klinken als ik hen de waarheid zou vertellen.

Niet dat ik ze over een visioen of iets bovennatuurlijks-klinkend kan vertellen zonder dat het mandaat me in een uit openingen bloedende puinhoop of erger zal veranderen.

“Ik hoorde een schot,” lieg ik en ik wijs in de richting waar het busje moet verschijnen.

De politie bestookt me met vragen, en ik ga met alle ernst van een deskundige goochelaar op de leugen door.

Tegen het einde van mijn uitleg, zie ik het zwarte busje. Het stopt een paar meter achter de politieauto.

Dit was mijn plan om de politie hun pad te laten blokkeren en ze te ontmoedigen.

Hopelijk.

Ze hebben misschien genoeg vuurkracht om deze twee agenten aan te kunnen.

Net als in mijn visioen zijn de ramen van het busje getint — maar ondanks het gebrek aan zicht, voel ik de kwaadaardige blikken van achter het donkere glas.

Nero beweegt zich alsof hij op het punt staat om achter het busje aan te rennen. Dan kijkt hij naar mij, dan naar het busje, dan terug naar mij.

Ik zie de radartjes in zijn hoofd bijna draaien.

De mogelijke schutters pakken of bij mij blijven in geval van gevaar?

Ik neem een snelle beslissing, en gedraag me net zo bang als ik zou zijn als ik een hongerige drekavac zou zien. “In dat busje.” Ik wijs met een trillende vinger. “Er zit een man met een wapen in. Ik heb hem net gezien.”

Alsof ze mijn geloofwaardigheid proberen te bewijzen, rijdt het busje met piepende banden achteruit.

“Snel, ze gaan ervandoor,” zeg ik tegen de verwarde agenten.

En de Oscar gaat naar Sasha.

Ze zeggen tegen me dat ik moet blijven waar ik ben, dan gaan de agenten terug hun auto in, zetten de sirene aan en gaan achteruit achter het busje aan.

Ik adem een zucht van opluchting uit waarvan ik niet wist dat ik hem vasthield als Nero weer naar me toe komt.

“Laten we je naar huis brengen.” Hij pakt mijn elleboog.

Ik knik zonder iets te zeggen en laat me door hem met een snelle stap meeslepen.

Onze semi-jog verandert in een sprint, en het duurt niet lang of ik sta in de lift van mijn gebouw, hijgend als een oververhitte hond.

Nero fronst zijn wenkbrauwen en ik zie een belofte van cardiotraining in mijn toekomst in zijn blik. Hij wacht niet tot ik op adem ben en vraagt streng, "Wat is er gebeurd?"

Ik vertel hem over mijn visioen terwijl we mijn appartement binnengaan en de keuken ingaan.

"Oké. Laten we het nu nog eens doornemen." Nero zit aan de keukentafel tegenover me. "Je zegt dat ze een masker droegen, maar heb je de ogen gezien?"

Fluffster loopt de keuken in en kijkt ons bezorgd aan. "Hoorde ik je net zeggen dat er op je is geschoten?"

Ik leg uit dat het een visioen was en beschrijf zoveel mogelijk details.

"Dus nee, ik kon de ogen niet zien," zeg ik tot slot. "Het ging allemaal te snel."

Nero en Fluffster zien er boos uit, elk op hun eigen manier.

"Iemand probeert je *weer* te vermoorden," zegt Fluffster. "Waarom sta je erop om het appartement zo vaak te verlaten?"

"Gezien de aard van deze aanval weet ik niet zeker of ze zelfs binnen jouw domein veilig zou zijn." Nero's kaak spant zich aan, terwijl hij naar de chinchilla kijkt. "Als ze aan zouden bellen en dan de deur met een machinegeweer kapot zouden schieten, dan zou zelfs

jij Sasha niet kunnen beschermen om door een kogel geraakt te worden.”

“We zullen Felix een robot laten maken om de deur te openen,” zegt Fluffster. “Of beter nog, de stomme deurbel helemaal negeren.”

“Ja, als kluizenaars leven zonder ooit de deur te openen,” zeg ik sarcastisch. “Tenminste tot we verhongeren.”

“Elke keer dat je weggaat, word je bijna vermoord,” zegt Fluffster.

“We weten niet of ik het doelwit was.” Mijn buik rommelt en ik loop naar de koelkast om kaas, ham en mayonaise te pakken. Kogels in een visioen lijken mijn eetlust niet te bederven. “De laatste keer dat ik aannam dat iemand achter me aanzat, probeerden ze eigenlijk Kit te vermoorden. Hoe weten we dat het deze keer niet ook zo is? Misschien was dit Nero’s vijand. Of misschien was het iemand die een van de mensen in dat restaurant probeerde te vermoorden — er waren daar genoeg VIP’s. Of het kan een van die gekke schutters van het nieuws zijn geweest — iemand die besloot om de top één procent uit te dunnen. Je weet wel, een soort Occupy Wall Street, maar die gewelddadig is geworden?” Ik kijk nadrukkelijk naar Nero.

“De theorie van een menselijke schutter is niet echt geloofwaardig,” zegt hij kortaf.

“En wie zou het lef hebben om achter Nero aan te gaan?” Fluffster kijkt mijn baas met een mengeling van ontzag en respect aan.

“Iemand die suïcidaal is?” Ik pak het brood uit de lade, open de zak en verspreid de mayonaise op twee sneetjes — één voor Nero en één voor mij.

Het is geen oester en kaviaar, maar wel eten.

“Daarom vroeg ik naar hun ogen.” Nero’s eigen ogen zien er het minst menselijk uit van alle ogen die ik ooit heb gezien. “Weet je zeker dat je hun limbale ringen niet hebt gezien?”

Het dringt eindelijk tot me door wat hij suggereert. “Je vijanden zijn van hetzelfde soort Cognizant als jij?”

“Niemand anders is het waard om mezelf mee bezig te houden.” Hij fronst. “Maar ik ben de enige van mijn soort die weet waar deze wereld zich bevindt. Dus nee. Als dit een ander van mijn soort was, dan betwijfel ik of ze hun gezichten zouden verbergen. Of geweren zouden gebruiken.”

“En wat is dat voor een Cognizant?” vraag ik, mijn adem inhoudend in afwachting. “Waar zou ik op moeten letten?”

Nero geeft me een onleesbare blik en zegt dan, “Ik hoef geen kaas op mijn boterham. Ik heb liever extra ham.”

Ik leg met geweld ham en kaas op een sneetje brood, en dan leg ik drie keer de gebruikelijke ham op een ander sneetje. Het vergt al mijn wilskracht om de klaargemaakte snack niet naar Nero’s koppige gezicht te gooien en hem gewoon aan hem te overhandigen.

Ik dacht dat hij zich voor één keer voor me zou openstellen, en een van zijn kostbare geheimen zou onthullen.